सर्गः २ उत्तिष्ठ वत्सेत्यमृतायमानं वचोनिशम्योत्थित मुत्थितः सन्। ददर्श राजा जननीमिव स्वांगा मग्रतः प्रस्रविनीं न सिंहं ॥ ६१ ॥ तं विस्मितं धेनुरुवाच साधो मायां मयोद्भाव्य परीक्षितोऽसि। ऋषिप्रभावान्मयि नान्तकोऽपि प्रभुः प्रहर्त्तुं किमुता न्यहिंस्रः ॥ ६२ ॥ भक्त्या गुरौ मय्यनुकम्पया च प्रीतास्मि ते वत्स वरं वृणीष्व। न केवलानां पयसां प्रसूतिमवेहि मां कामदुघां प्रसन्नां ॥ ६३ ॥

उत्तिष्ठेति। राजा अग्रे स्वकीयां मातरमिव गां ददर्श न तु सिंहं किं० कुर्व्वन्सन् हे वत्स त्वं उत्तिष्ठ इति अमृतरूपं उत्थितं उत्पन्नं वचनं निशम्य श्रुत्वा उत्थितः सन् किं० गां प्रस्रविनींदुग्धं चरन्तीं ॥ ६१ ॥ तमिति। हे साधोमया मायां कपटं उद्भाव्य कृत्वा त्वं परीक्षितोऽसि इति वचनं धेनुः तं दिलीपं प्रति उवाच किं० दिलीपं विस्मितं आश्चर्येण सहितं वशिष्ठस्य प्रभावात् अन्तकोऽपि यमोऽपि मयि प्रहारं कर्तुं न समर्थः अन्यःहिंस्रः सिंहःउत किं० अर्थात् सिंहः किमपि कर्त्तुं न शक्तइत्यर्थः ॥ ६२ ॥ भक्त्येति। हे वत्स पुत्र गुरौ तव भक्त्या पुनः मयि दयया च अहं सन्तुष्टास्मि त्वं वरं वृणीष्व केवलानां दुग्धानां प्रसूतिं मां त्वं न जानीहि किन्तु कामदुघां अभिलाषस्य प्रसूतिं जानीहि किं० मां प्रसन्नां ॥ ६३ ॥